

Софийският университет с дълбоко прискърбие съобщава, че на 3 април 2020 г. ни напусна проф. дфн Андрей Василев Апостолов (1935-2020) – дългогодишен преподавател във Физическия факултет

Професор Андрей Апостолов е роден на 13 декември 1935 г. в София. Завършва езиковата гимназия в Ловеч (1954) и физика – производствен профил във Физико-математическия факултет на Софийския университет (1959 г.). От 1960 г. е хоноруван, а от 1961 г. – редовен асистент по опитна физика, доцент (1971 г.) и професор по физика на твърдото тяло (1979 г.) в Софийския университет. Професор на Националния университет на Заир (1974 г.). Кандидат е на физико-математическите науки (1969 г.) и доктор на физическите науки (1975 г.).

Проф. Апостолов е специализирал в Гренобълския център за ядрени изследвания при световноизвестния Нобелов лауреат акад. Неел (1963-1964), в Лаборатория по физика на метала, Гренобъл, и във Френския национален център по ниски температури (1967-1968). През 1974-1975 г. е главен технически съветник и директор на мисия на ЮНЕСКО в Заир (Демократична република Конго). От 1972 г. е представител на България и член на Научния съвет на Международната лаборатория по силни магнитни полета и ниски температури, Вроцлав. Председател е на Националния комитет по кристалография (1992-2002) и член на Националния комитет за технологично развитие (1995-1999).

Целият му живот е отдаден на науката. Като университетски преподавател проф. Апостолов дълги години разработва актуални проблеми на висшето образование: извънаудиторната работа на студентите, подготовката на учителски кадри, обучението по физика във висшите училища, спецификата на колежанското образование. Бил е ръководител Катедра „Физика на твърдото тяло“, зам.-ректор.

Проф. Апостолов оставя след себе си повече от 170 научни статии, учебници и книги, както и 7 авторски свидетелства и патенти. През 2007 г. издава мемоарната си книга „... И физик на този свят“, чието заглавие е красноречиво.

Трудно е да се опише професионалния му път в няколко реда. Трудно е да се изброят студентите, на които е помогнал и които е изучил. Трудно е да се измерят постиженията му. За това свидетелстват и множеството награди, които са му присъдени: **Почетен член на Съюза на физиците в България (1986)**; Орден „Кирил и Методий“, I степен (1982); Златен знак „За високо техническо равнище“ (1984); Награда „Акад. Никола Обрешков“ за значителен принос в математическите и физическите науки“ (1984); Звание и значка „Почетен изобретател“ (1984); почетен знак „Барелеф на Климент Охридски“ (1985); Звание и медал „Заслужил деятел на техниката“ (1987); Медал „100 години Софийски университет“ (1988); Медал „Св. Климент“ – I степен (1995); Почетен медал „Св. Климент Охридски“ със синя лента (2000); „Почетна грамота“ за благороден принос към утвърждаване на модерната българска държавност (2013).

Във всички тези звания, награди, медали се открояват думите „почетен“ и „заслужил“. Загубихме не само безупречен професионалист, но и всеотдаен приятел и колега.

Поклон пред светлата му памет!